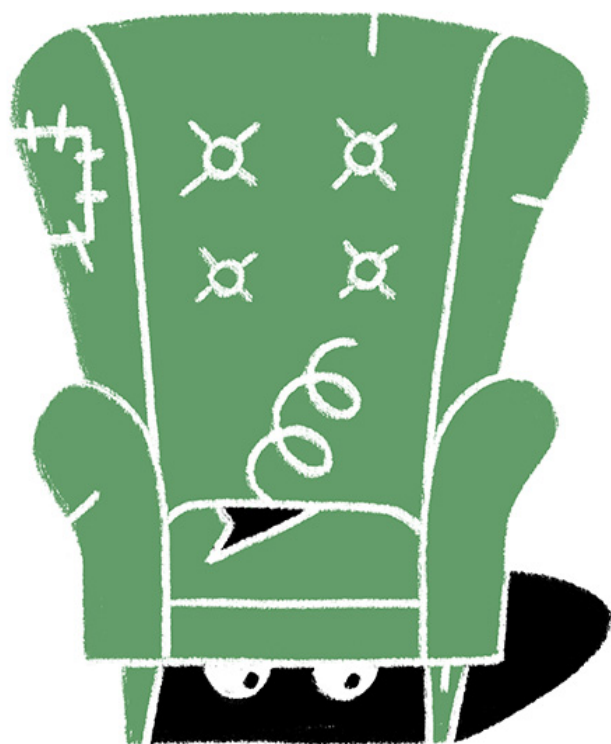

MARIE REJFOVÁ

KDO MÁ ZA UŠIMA

KDO MÁ ZA UŠIMA

**Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství Mystery Press**

JOSEFÍNA DIVÍŠKOVÁ

Kdo jinému jámu kopá
Komu straší ve věži
Kdo maže, ten jede

Ebookové novely

Kdo má pod čepicí
Kdo má za ušima

Připravujeme

Co se vleče, neuteče

MARIE REJFOVÁ

KDO MÁ ZA UŠIMA

Mystery Press
2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejfová, 2019

Cover Illustration © Daniel Špaček, 2019

Cover Art © Veronika Kopečková, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-156-4 (epub)

ISBN 978-80-7588-157-1 (mobi)

ISBN 978-80-7588-158-8 (pdf)

Prosincové slunce hrálo a měnilo ulice v překážkové dráhy plné louží, prosoleného rozbředlého sněhu a psích exkrementů. Josefina si mohla blahopřát – trasu ze základní umělecké školy do Jiráskovy ulice zvládla jen s jedním trestným bodem a pětiminutovou zastávkou u jedné z kaluží, aby si vyčistila podrážku.

Obvykle tolik štěstí neměla, ale dnes ve vzduchu voněly Vánoce a ona cítila, že má energie na rozdávání. I z toho důvodu přemluvila samu sebe a vyrazila hledat dům čalouníka Mrkvičky. Malý Vládík junior nepřišel na hodinu, a ona podlehla náhlému pnutí zachovat se jako vzorný pedagog. Bez ohledu na hodnotu drahých olejových barev, které si před pár dny vypůjčil bez jejího vědomí.

Starší zástavba řadových domků bez předzahrádek nenechávala nikoho na pochybách, že se nachází v méně výstavní části města. Vypadaly všechny stejně: omšelé zdi, dveře, od kterých vedly tři schody přímo na chodník, zacákaná sklepní okna a chatrné střechy pospravované eternitem a ověšené tajícím sněhem, ze kterého kapala voda. Jediný zkrášlující prvek představovaly řetězy žárovíček, hvězdy, sobíci a truhlíky s větvičkami chvojí, které nedočkavě hospodyně vystavily na mokré parapety.

Čalounictví pana Mrkvičky se dalo poznat jen podle plechové tabule nade dveřmi, a to ještě pokud byl případný zájemce o řemeslné služby člověk gramotný a dokázal uhádnout osm chybějících písmenek z celkových jedenácti. Protože modře napsané NIC rozhodně nemohlo být tou správnou reklamou. Nehledě na to, že tu chyběla výloha nebo cokoliv jiného, co by lákalo případné zákazníky. O zvonku nemluvě.

„Tak fajn,“ odhodlala se Josefina, vyšla po schůdkách ke dveřím a zatřukala. Okamžik čekala, a když nikdo neotevřel, vzala za kliku.

Ocitla se v předsíni. Kromě vázy s umělým fikusem, několika vyšisovaných reprodukcí holandských krajín a nacucaného hadru místo rohožky tady nebylo nic. Z nitra domu se ozývalo cinkání nádobí a kdesi pod Josefínou hrálo rádio. Mistr se právě rozhodl osladit si kávu o trochu víc a ona zaváhala.

Možná že tahle návštěva nebyl dobrý nápad... ale no tak, Jan Amos by z ní teď velkou radost neměl... Vydechla a rozhodla se jít po zvuku Božského K.

„*Svý bendžo naladím, a jinak nic.*“

Sestoupila do sklepa.

„*Oslavím sám vánoční svátky.*“

Minula dveře a pokročila k dalším – otevřeným.

V prostorné místnosti osvětlené slabou žárovkou klečel muž v montérkách a bušil do torza čehosi, co předtím musela být židle. Pod špinavým oknem stál dlouhý ponk, na němž se vyjímaly barevné štočky látek, nastráhaných koženek, svazky motouzů, kusy zažloutlého molitanu a všelijakých dalších věcí, které Josefina nedokázala ani pojmenovat. Mezi tím leželo poházené nářadí. Kromě židle, na které se dotýčný činil, zde polehávalo asi tucet jejích kamarádek v podobně zuboženém stavu.

Karel zmlkl v půli věty.

Muž se narovnal. Měl řídké vlasy a povislé břicho.

„Dobrý den,“ vykoktala. „Pan Mrkvička?“

„Má bejt?“

„Josefina Divíšková,“ napřáhla ruku. Spíš než v akt zdvořilosti doufala, že muž položí kladivo, které stále svíral v ruce.